

Sygn. akt IV Ka 639/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 grudnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Sędziowie SA w SO Stanisław Tomasik (spr.)

SO Sławomir Goślawski

Protokolant sekr. sądowy Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 02 grudnia 2014 roku

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art.226§1 kk w zw. z art.31§2 kk, art.224§2 kk w zw. z art.31§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 22 września 2014 roku sygn. akt II K 127/14

na podstawie art.437§1 kpk, art.624§1 kpk, art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

- **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. - Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 639/14

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 29 listopada 2013 r. w R. znieważył słowami wulgarnymi i obraźliwymi sierż. sztab. H. G. i st. sierż. S. J. funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w R. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

2. w dniu 29 listopada 2013 r. w R. stosował groźbę bezprawną wobec sierż. sztab. H. G. i st. sierż. S. J. funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w R. w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnych czynności służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji a następnie zatrzymaniu i osadzeniu w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych w KPP w R., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 22 września 2014r. sygn akt II K 127/14:

1. M. K. uznał za winnego tego że: w dniu 29 listopada 2013 r. w R. znieważył słowami wulgarnymi i obraźliwymi sierż. sztab. H. G. i st. sierż. S. J. funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w R. podczas i w związku pełnienia przez nich obowiązków służbowych i stosował wobec nich groźbę bezprawną w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnych czynności służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji, a następnie zatrzymaniu i osadzeniu w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych w KPP w R., przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. czynu z art. 224 § 2 kk i z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 31 § 2 kk w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 60 (sześćdziesiąt) stawek grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 988,92 złotych (804 zł + 23% VAT) tytułem nieopłaconej obowiązkowej obrony z urzędu;

3. pobrał od M. K. 30 złotych opłaty i obciążył go wydatkami w kwocie 300 złotych, a w pozostałej części zwalnia go od opłaty i wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca z urzędu oskarżonego M. K..

Apelacja obrońcy oskarżonego wywiedziona z treści art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy z zeznań świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie a zwłaszcza pani K. K. wynika, że w trakcie zdarzenia doszło do wypowiedzania słów wulgarnych jednak nie stanowiły one gróźb ani znieważenia funkcjonariuszy publicznych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 2 grudnia 2014r.

Obrońca oskarżonego popierał skargę apelacyjną wniesioną przez adwokata M. S. i wnioski w niej zawarte. Wnosił o zasądzenie zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym na rzecz adwokata M. S..

Oskarżony M. K. przyłączył się do apelacji swojego obrońcy oraz do jego wywodów. Oświadczył, iż nie ma żadnych dochodów.

Prokurator wnosił o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna, a zarzuty w niej podniesione nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w skardze apelacyjnej należy stwierdzić, że zarzut błędu w ustaleniach jest trafny, gdy zasadność ocen i wniosków przyjętych przez sąd I instancji nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut ten nie może sprowadzać się tylko do

zakwestionowania stanowiska sądu, ale powinien wskazywać nieprawidłowości rozumowania sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie prowadzi do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wobec tego należy stwierdzić wbrew wywodom skarżącego, że apelacja sprowadza się w istocie rzeczy do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, a dotyczących sprawstwa oskarżonego M. K.. Opiera się ona na odmiennym interpretacji zebranych w sprawie dowodów i nie przedstawia jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowości i słuszności rozumowania Sądu I instancji. Skarżący nie wykazał bowiem w żaden sposób, że rozumowanie Sądu meriti było wadliwe bądź nielogiczne. Natomiast zarzuty przedstawione w skardze apelacyjnej mają wyłącznie charakter subiektywnej polemiki opierającej się na korzystnej dla oskarżonego ocenie dowodów, nie znajdującej potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy. Chodzi tu oczywiście o to, że skarga apelacyjna nie przedstawia żadnych ważkich argumentów potwierdzających wadliwe rozumowanie Sądu I instancji. Dokonane bowiem przez Sąd I instancji ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej oraz wnikliwej ich analizy. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu I instancji istnieniu niepodważalnych dowodów na sprawstwo oskarżonego M. K. pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza przez normy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 kpk. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu I instancji stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.).

Nie budzi wątpliwości, że Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego. Skarżący zaś negując dokonaną w sposób prawidłowy przez Sąd I instancji ocenę dowodów oraz podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, nie przytacza w rzeczywistości żadnych, dostatecznych argumentów, które podważałyby trafność ustaleń faktycznych, będących podstawą przedmiotowego rozstrzygnięcia, poza takim jedynie, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie dawała podstawy do przypisania oskarżonemu wypowiedzianych groźb wobec funkcjonariuszy policji. Nie jest to argument dostateczny i wystarczający do obalenia ocen przeprowadzonych przez sąd merytoryczny. Dowody na jakich Sąd I instancji oparł swoje wnioski dotyczące sprawstwa oskarżonego M. K. są bowiem w swej wymowie jednoznaczne i nie budzące wątpliwości. Sąd Rejonowy bowiem tak wnikliwie i rzetelnie ocenił materiał dowodowy, że Sąd Okręgowy w całości tą ocenę podziela.

Do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, na gruncie analizowanej sprawy w pełni uprawniały Sąd Rejonowy rzetelnie i kompleksowo ocenione zeznania funkcjonariuszy policji H. G. i S. J. oraz żonę oskarżonego K. K. złożone w dniu 29.11.2013r. Zeznania te w sposób jednoznaczny korespondują ze sobą. Nadto wynika z nich wprost, że oskarżony używał wobec funkcjonariuszy słów wulgarnych, obelżywych „psy, debile, pierdolone skurwysyny”. Nadto groził im, że ma znajomości i jeżeli nie odstąpią od interwencji to spowoduje ich zwolnienie z pracy. W tym miejscu wyraźnie podkreślić należy, że funkcjonariusze policji nie mieli żadnych powodów by bezpodstawnie pomawiać oskarżonego. Nadto ich relacja znajduje odzwierciedlenie w złożonych na etapie postępowania przygotowawczego depozycjach żony oskarżonego K. K.. Oczywistym jest, że zeznając później przed Sądem meriti żona oskarżonego chciała go wybronić, i niejako „wybielić” jego zachowanie. Tyle tylko, że w dniu 29 listopada 2013r. zeznawała na gorąco i była szczerą bowiem była jeszcze zła na oskarżonego za jego agresywne i wulgarne zachowanie również wobec niej, które zresztą spowodowało interwencję policji

Reasumując Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego, albowiem przy wydaniu zaskarżonego wyroku miał na względzie wszystkie zebrane w sprawie dowody, które wnikliwie i starannie rozważył zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego M. K. (art. 4 kpk), a w sporządzonym uzasadnieniu wyroku przedstawił w sposób przekonujący, argumenty na poparcie swego stanowiska. Argumentacja zaprezentowana przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie narusza w żaden sposób zasady swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów nakazuje bowiem, aby Sąd ocenił znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc

przy tym związany żądnymi ustawowymi regułami dowodowymi (tak też SN w wyroku z 8.04.1997 r., IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1998/217). W ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie przytoczone przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku spełnia te wymogi z uwagi na fakt, iż ocena wartości zebranych dowodów została dokonana przez Sąd I instancji wszechstronnie, we wzajemnym kontekście, zgodnie z wiedzą i doświadczeniem życiowym. Z uwagi na to należało uznać, iż w żaden sposób nie można mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych oraz obrazie przepisów prawa procesowego.

Z uwagi na powyższe zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy jako słuszny i odpowiadający przepisom prawa.

Na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 4 w zw. z § 2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 (Dz.U. Nr 163 poz. 1348) Sąd Odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. S. kwotę 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie przepisów powołanych w sentencji wyroku Sąd Okręgowy zwolnił M. K. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że uiszczenie ich w sytuacji materialnej oskarżonego byłoby związane z nadmierną uciążliwością.